

[Svend Jørgensen.]

hittil har kunnet anvende, som man ønskede.

Jeg henstiller derfor til den højtærede socialminister, at man i socialministeriet tager resolutionen fra mødet i Aarhus den 5. oktober op til nærmere drøftelse — også af hensyn til rigsdagen.

Det næste eksempel på uoverensstemmelse mellem den lovgivende og den udøvende magt, jeg vil omtale, vedrører loven af 12. april 1949 om indenrigs kødkontrol og landbrugsministeriets efterfølgende bekendtgørelse af 15. oktober 1949, som nu med større eller mindre nidkærhed føres ud i livet af veterinærmyndighederne.

En af de landsdele, hvor der i så henseende udfoldes mest nidkærhed, er Lolland-Falster, hvor den lokale veterinærinspektør i den sidste tid har indledt en aktion imod de brugsforeninger og købmandsforretninger, der handler med pålægsvarer, hovedsagelig for at imødekomme et ønske fra kundernes side, fordi den nærmeste viktualieforretning er beliggende så langt borte, adskillige kilometer, at der simpelthen ikke er tid til at foretage en indkøbstur, når det daglige arbejde, i denne tid f. eks. i roemarkerne, skal passes. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind på dette forhold, da jeg ved, at det ærede medlem hr. Lysholt Hansen senere vil omtale det udførligt, men blot sige, at naturligvis må der også for disse forretninger gælde visse bestemmelser med hensyn til opbevaring og salg af tilberedt kød, pålægsvarer, pølser, røget flæsk, fedt o. s. v., men herfra og til at forlange gennemført de samme bestemmelser, som er gældende for en viktualieforretning, hvor der ikke alene forhandles, men også tilberedes kødvarer, er der efter min mening et langt skridt.

Det er overfor mig i de allersidste dage oplyst, at en lollandsk brugsforening med en årlig omsætning på 400 000 kr., hvoraf kun de 25 000 kr. vedrører kødvarer, har indgivet andragende om godkendelse af et til salg af kødvarer beregnet butiklokale med vægfliser, terrazzogulv, marmordisk, håndvask, køleskab og pålægsmaskine, men har fået afslag fra veterinærinspektøren med den begrundelse, at godkendelse af butiklokale alene uden et dertil stødende baglokale under ingen omstændigheder kunne forventes, samt at der manglede nogle få centimeter i den forordnede loftshøjde, nemlig 2½ m, som var det absolutte minimum.

Se, overfor sådanne krav må jeg som en af dem, der i sin tid stemte for loven, protestere. Det kan ikke have været lovens me-

ning. Her går administrationen efter min opfattelse for vidt, og jeg opfordrer den højtærede landbrugsminister til at foranledige, at spørgsmålet tages op til overvejelse, når der nu ved det ærede medlem hr. Lysholt Hansen og mig sker nærmere henvendelse herom, bilagt med fornødent skriftligt materiale.

Må jeg så, inden jeg forlader emnet lovgivningsmagt kontra administration, nævne et tredje og sidste eksempel, som dog er af en noget anden art, men som ikke desto mindre foranlediger mig til at rette en indtrængende anmodning til den højtærede finansminister.

I lov af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og toldloven fastsættes det i § 27, at der af alt papir, der fremstilles her eller indføres her til landet, skal svares en afgift på 30 øre pr. kg, men toldbestyrelsen bemyndiges til at fritage for afgift, for det første: papir, der anvendes til trykning af den periodiske presse med fagligt, herunder videnskabeligt, politisk og kulturelt stof med udpræget oplysende formål, og for det andet: papir til dagblade.

Dansk historisk Fællesforening, der er en sammenslutning af alle historiske amtssamfund, så godt som alle museer, arkiver og lignende institutioner her i landet, har ansøgt tolddepartementet om fritagelse i henhold til dispensationsbestemmelsen for papirafgift af historiske tidsskrifter, årbøger og øvrige periodiske publikationer, men har fået afslag undtagen for tre af sådanne foreninger udgivne tidsskrifter, nemlig „Jyske Samlinger“, „Sønderjydske Aarbøger“ og „Sønderjydske Maanedsskrift“. Med hensyn til de øvrige af de i foreningens andragende omhandlede historiske tidsskrifter tilføjes det, at da disse ikke udkommer mindst to gange årlig, vil de ikke kunne opnå fritagelse for afgiften.

Der kan ikke være tvivl om, at tolddepartementets afgørelse er retslig korrekt, for i presseloven af 13. april 1938 defineres begrebet „periodisk presse“ på følgende måde:

„Et skrift anses ikke for periodisk, medmindre det er bestemt til at udkomme mindst to gange årlig.“

Derved opstår altså det urimelige forhold, at f. eks. „Jyske Samlinger“ og „Sønderjydske Aarbøger“, der kommer to gange årlig, er fri for afgiften, medens alle andre årbøger o. lign. ikke kan fritages.

Dette er altså, det vil jeg understrege, juridisk uangribeligt, men hvem af rigsdagens medlemmer havde ved lovens gennemførelse tænkt sig, at en fortolkning som